Bölcs-balga, boldog-boldogtalan ember

Életminőségünk őrzése, javítása és rontása

ABCD

EGY EMBER ÉLETE ÉS KORA I.

Vázlatos feljegyzések, emlékeztetők, ötletek

Lenni vagy nem lenni: az itt a kérdés.

Akkor nemesb-e a lélek, ha tűri

Balsorsa minden nyűgét s nyilait;

Vagy ha kiszáll tenger fájdalma ellen,

S fegyvert ragadva véget vet neki?

Meghalni -- elszunnyadni -- semmi több;

S egy álom által elvégezni mind

A szív keservét, a test eredendő,

Természetes rázkódtatásait:

Oly cél, minőt óhajthat a kegyes.

Meghalni -- elszunnyadni -- és alunni!

Talán álmodni: ez a bökkenő;

Mert hogy mi álmok jőnek a halálban,

Ha majd leráztuk mind e földi bajt,

Ez visszadöbbent. E meggondolás az,

Mi a nyomort oly hosszan élteti:

Mert ki viselné a kor gúny-csapásit,

Zsarnok bosszúját, gőgös ember dölyfét,

Útált szerelme kínját, pör-halasztást,

A hivatalnak packázásait,

S mind a rugást, mellyel méltatlanok

Bántalmazzák a tűrő érdemet:

Ha nyúgalomba küldhetné magát

Egy puszta tőrrel? -- Ki hordaná e terheket,

Izzadva, nyögve élte fáradalmin,

Ha rettegésünk egy halál utáni

Valamitől -- a nem ismert tartomány,

Melyből nem tér meg utazó -- le nem

Lohasztja kedvünk, inkább tűrni a

Jelen gonoszt, mint ismeretlenek

Felé sietni? -- Ekképp az öntudat

Belőlünk mind gyávát csinál,

S az elszántság természetes szinét

A gondolat halványra betegíti;

Ily kétkedés által sok nagyszerű,

Fontos merény kifordul medriből

S elveszti "tett" nevét.

William Shakespeare: Hamlet

(f.: Arany János)

*

EGY RÉGI NYÍLT LEVÉL

Tájékoztatás, kérés-követelés és tesztelés:

ismerőshöz, ismeretlenhez – és illetékeshez…

Az 1979-es Charta tiltakozás egyik aláírója vagyok,

1980-ban ezért is veszítettem el első és utolsó szakmai állásomat:

ELTE Filozófia Tanszék – MTA Filozófiai Intézet.

Itt ismerkedtem meg

az akkor éppen jórészt marginalizált humán értelmiségiekkel,

mnt egy „kutatási főirány” szabad kezet és vérszemet kapó szerződtetője

A nyolcvanas években

a szamizdat magát exponáló munkatársa,

az AB-ABC Kiadó és a Demokrata című lap mindenese voltam.

Természetesen feleségemmel és két fiammal együtt. Hogy másként?

Andrásfalvy Bertalan minisztersége idején kaptam

100.000 forint „fájdalomdíjat” és egy hivatalos megkövető levelet.

Mást nem sikerült elérni. Az elkobzott holmikat se adták vissza.

Még azt se, hogy azt a tíz évet legalább a nyugdíjba számítsák be…

A Parlamentbe bejutó „mozgalmi társaink”

semmit sem tettek értünk - annál többet ellenünk…

Az 1990-es években

állás, munka, pályázat ügyben egy sikerem volt:

feltehetően Hankiss Elemér kurátorkodásának köszönhetően

egy évig kaptam ösztöndíjat a szamizdatos emlékeim megírására.

Ő még tévéelnökként is úgy tett,

mint aki próbál megszólalási lehetőséget adni…

Azután sem kaptam ilyet sehol, a rádióban sem.

Az írásokra azóta sem volt igény –

engem sem keresett meg egy médium sem.

Sem jelenkor kutató, sem újságíró nem érdeklődött.

A 2000-ben,

nagyobbik fiam halála előtt és után készült

Modor Ádám - Gulyás János portréfilm is dobozban maradt.

Ki érdekelt ma a közelmúlt története feltárásában?

A résztvevők is egyre kevesebben: Solt Ottilia, Krassó Gyuri,

Zsille Zoltán, Mikes Tamás, Petri György, Hamburger Mihály és társaik.

Csak a jók, illetve a jobbak mennek el?

Spiclik és árulók, megalkuvók és karrieristák,

kollaboránsok és történelemhamisítók,

szerecsenmosdatók, pártkatonák stb. maradnak.

Igaz: közben kiderült,

Mikes Tamás sem volt tiszta,

bár magányosan s nyomorban halt meg.

Pedig érte talán még a tűzbe is tettem volna a kezem…

(Nemrég Gulyás Gyula keresett meg

egy épp emiatt róla készülő portréfilm kapcsán -

a sokkhatás alatt róla nem sok érdemlegeset mondhattam.)

A dolog pikantériája,

hogy Mikes itthon maradt lánya

- fia Izraelbe vándorolt ki -

barátom volt,

majd újra lett, majd talán megintcsak volt

(látens-manifeszt antiszemitának nevezett és még nem vonta vissza…)

Miután megtudtam, hogy

- ha önhibájából is, de -

két kisgyerekkel albérletben él,

vettem egy nagy levegőt,

és segítséget kértem a részére egykori családi barátunktól,

aki most a Versenyhivatal elnöke és Gödöllő polgármesterének jóismerőse…

(Kedves, udvarias, diplomatikus, de végülis lerázó választ kaptam.

Vele már régóta megszakadt a kapcsolatunk -

elhagyott, nagybeteg felesége

egy kicsit tovább ápolta velünk a kapcsolatot…)

Egy besúgóm

adta fel önként magát nekem,

akinek meg is bocsátottam, azóta is jó kapcsolatban állunk!

Ez nem Lugossy Gyula volt

(Ő súlyosan bele is betegedett - feleségének nem tudott vallani)

A legalapvetőbb tényeket helyzetemről,

azért is . legalább itt - közzé akarom tenni,

hogy senki ne mondhassa:

nem tudott, nem tudhatott róla!

Ahogy legutóbb meglepett kérdésével

az egykori Beszélő-SzDSz körös:

Mi van velem, nem tud rólam semmit?

Beírná az emlékező cikkébe a Magyar Narancsba…

Amikor megírtam, hogy mi van -

erre már Kőszeg Ferenc nem reagált.

Most már legalább én tudom, hogy vele mi van.

(A Beszélő még sohasem közölt interjút velem 1981 óta!!!)

A lapnak én is felajánlottam történetemet,

de Turcsány Sándor még most is tanulmányozza

ezt a kétoldalas szinopszist…

Tesztelni akartam, hogy meddig terjed a lap liberalizmusa…

Gondolom ő az,

akivel Krassó Gyuri Magyar Október Pártja alakulásánál

majdnem összebarátkoztunk.

Lehet, hogy az ott végzett szolgálatai jutalma lett a főszerkesztői állás?

Ezért a szabad sajtóért küzdöttünk?

(Laczik Erika, egykori lakótárs és barát

a Magyar Nemzetbe került a Katalizátor Irodából. Ott lapul.)

Sajnos

a kimenetele előtt nagyon óvatos és mindenkire gyanakvó,

bár akkor is sokszor megtévesztett Krassó,

már nem válogatta meg a harcostársait.

(Lásd Modor Ádám idevágó dokumentumkönyvét!)

Bánlaky Józsi a MOP után a MIÉP-ben tűnt fel,

Bogád Zoliból meg Demszky egyik samesze lett,

akivel olykor nekem üzengetett…

Idén végképp kritikusra fordult megélhetési helyzetünket látva,

egy közeli ismerősöm

egy akkor még állami funkcióba levő SzDSz-es politikushoz,

Magyar Bálinthoz fordult.

Ő pár éve már keresett

egy március 15-e előtt, hogy kitüntessen.

Ahogy ő fogalmazott akkor: „csak a szégyen jár vele”.

Ajánlat idén is megismételte, ugyanazt a választ kapta,

de most legalább segítségével eljutottam a Filozófiai Intézet küszöbéig.

Nagyon nem kellett volna – így csak még rosszabb volt: kívül tágasabb…

Vajda Mihály elegánsan és közömbösen hitegetett egy évig…

S a szégyen az enyém.

Sok mindenre gondoltam a nyolcvanas években,

hogy mi lesz itt, ha nagyobb változások lesznek,

de azt nem, hogy ha nem vállalok politikai vagy lakáji szerepet,

akkor elemi napi gondokkal kell küszködnöm. I

gaz, az a gondolat vígasztal, hogy

így viszont sorsközösségben élhetek sokmillió honfitársammal.

És talán kicsit bűnhődés is azért,

amennyiben mi, az ellenzék „plebejus alvége” is

nem egyszer bőven termő bamba diófák voltunk…?

Mozgalmi társaim hatalomra kerülésétől túl sokat nem várhattam.

Sem személy szerint,

bár eleinte még nevem miatt keresgettek, hogy

velem jelképezzék ellenzéki gyökereket,

vagy hogy kompromittálva hiteltelenítsem magam?

Sem az ország sorsát illetően,

ha a 90 körül a Ring utolsó számában megjelent írásnak

ez volt a beszédes címe:

Magyar? Demokratikus? Ellenzék? – Belzebubbal kiűzni a Sátánt.

(Ez az írás megjelent

a Fidesz szervezte „Csendes? Forradalom Volt?” konferencia kötetében is.)

Fiatalon

a politikai-társadalmi rendszer radikális változtatásától,

ma öregedve

már inkább az emberek bölcsebbé válásától várom, hogy

én, a barátaim és az embertársaim boldogabban éljenek.

Illetve: úgy gondolom, hogy itt óriási tartalékok vannak,

és csak életbátorság kell, hogy magunkon kezdjük a változást…

Azokra a dolgokra akarok figyelmeztetni,

ami közvetlenül a hatalmunkban van és életminőség javítók –

nem feledve a közéleti munkálkodást az intézményeken…

A boldogtalan ember

beteg, önpusztító, depressziós, családellenes, deviáns,

szektás, áldozat, agresszív, bűnöző, cinikus, szenvedélybeteg stb. lesz.

Nagy a tét és a szükség, és a kortárs filozófia jórészt életidegen s belterjes!

Gondolkodásom és munkálkodásom irányáról némi ízelítőt nyújt

a nyári totális szétrombolás (!) óta már részben újjáépített honlapom.

Minden segítség jól jönne, még a legkisebb is –

sok kicsi sokra megy.

Borotvaélen táncol ez az egyszemélyes vállalkozásom,

melyben a honlapon bemutatott főtémákat

kis füzetekben

szeretném kitalálni, átgondolni, megfogalmazni, leírni,

megszerkeszteni,kinyomtatni, lemásolni, bekötni, hirdetni, terjeszteni.

Hogy élő bizonyság vagyok az elcsalt rendszerváltásra,

az SzDSz és mások „liberalizmusára”

(ha nem is értünk egyet veled,

de mindent megteszünk, hogy ezt el ne mondhassad…),

a kerekasztalos hatalmi elit lényegi érdekazonosságaira

és az írástudók szégyenteli árulására.

Ez is valami. Ez se semmi. Kinek milyen szerep adatik.

De én amúgy nem mártírkodni, hanem használni akarok.

Ehhez viszont egy minimális létbiztonságra lenne szükségem.

Jelenleg feleségem minimálbére az egyetlen havi fix,

De nyár végétől ő is legfeljebb munkanélküli segélyt fog kapni.

A munkaügyi központ se munkát, se más támogatást nem ad.

A Fidesz vezetésű önkormányzat nem találja jogosnak

rendszeres szociális segélyre benyújtott kérelmem.

A méltányossági nyugdíjkérelmem idén elutasítva!

(Már bánom, hogy nem titkosrendőrnek álltam,

akkor nekem is járna a korkedvezmény…)

Mindent segítséget, kalácsot és tanácsot

nagyon várok és hálás köszönettel fogadok:

I. nyilvános állásfoglalás

II. szakmai állás- vagy munkalehetőség

III. becsületes alkalmi-rendszeres fizikai segédmunka

IV. munka- vagy álláslehetőség feleségemnek

V. pályázati, ösztöndíj stb. lehetőségek

VI. egyszeri vagy rendszeres anyagi támogatás

VII. használt számítógép és nyomtató, szkenner stb.

VIII. használt nyomdai eszközök

IX. olcsó fénymásolói, nyomdai kapacitás

X. kiadványok reklámozása és terjesztése

XI. megszólalási és publikálási lehetőség

XII. biztatás, bátorítás - kritika, ismertetés stb.

Drótposta: nagyjeno@gmail.com

Honlap: www.boldogsag.net

Lakáscím: 1037 Bp. Solymárvölgyi út 43.

Telefon: 378-37-16 - 06-20-222-01-58

*

LEVÉLVÁLTÁSOK

Kedves Jenő!

Leveledet Márti hozta el: mit szólok hozzá? Különösebben nem lepett meg, inkább csak megerősített az utoljára (évekkel ezelőtt) írottakban. Mondjuk úgy finoman: nem értelek. Mit

vársz és kitől? E társadalom „elitje” a fönnmaradásért – értsd. saját fönnmaradásáért – küzd, sem nosztalgiából, sem idealizmusból, sem egészséges szolidaritásból (ma neked, holnap nekem) segíteni nem hajlandó. Kaparj kurta, neked is lesz! Ha valami csoda folytán bekerülsz a Filozófiai Intézetbe, és még inkább, ha valamilyen mutatós státuszra teszel szert, vagyis a nyilvánosság előtt szerepelsz, tüstént rájöhetsz, hány barátod van! Seregestül járulnak majd elébed, udvarolnak, segítségüket ajánlgatják, és tudatják veled, hogy Te vagy a legokosabb, legszebb, legkedvesebb. Mivel nem léptél ilyen pozícióba, miért lepődsz meg, ha kutyába sem vesznek? Végtére is Te csak az életedet és családod jólétét adtad oda, mire vársz akkor? Tudhatnád, hogy a magadfajta ábrándozónak nincs helye egy cél- és teljesítmény-orientált, kreatív és tudásalapú társadalomban.

Nem akartam írni már Neked, az elmúlt években ugyanis nem változott rólad a véleményem, de fölbosszantottál leveleddel. Máshoz szól ugyan, hiszen egyik címzési kategóriába sem tartozom – se ismerősöd, se ismeretlened nem vagyok, illetékes pedig végképp nem -, mégsem fér a fejembe, mit akarsz elérni vele. A szégyentelen nem szégyelli el magát, a nyíltan ellenséges „jóbarát” sem válik igaz barátoddá, a közönyös pedig nem változtat eddigi magatartásán. Mások viszont – a BM kijelölt elemzőin túl – aligha olvassák segélykérésedet. Talán még nem szoktál hozzá, hogy itt egyetlen szó sem ver visszhangot és személyes beállítottságunk, elképzeléseink, vízióink, naiv hitünk vagy hitetlenségünk nem változtathat a helyzeten. Ez van. Írd meg az emlékirataidat, hogy jövőre legyen mit cenzúrázni.

Nem is olyan kevés, amit kaptál. Gondolj bele: érkezett címedre egy köszönőlevél és százezer forint bánatpénz. Ráadásul még – ha jól értem - egy filmet is leforgattak veled, mit kívánsz még? Annyit majdnem elértél, mint egy televíziós takarítónő, és elégedetlen vagy? Miért nem váltál rendes emberré, magyarán besúgóvá, akkor most foglalkoznának veled, szerepelnél (lásd. Mikes Tamás esetét, akiért tűzbe tetted volna a kezed), ráadásul a megélhetésed is biztosított lenne! Aki rosszul dönt, ne csodálkozzon, ha felkopik az álla.

Nézem, kihez fordultál: Vajda Misu, Hankiss, Kőszeg, Turcsány, Bánlaky, Bogád, Magyar Bálint – gratulálok, emberismeretből jeles! Miért nem kerested meg Radnóti Sándort is, aki szerint e világ a létező világok legjobbika? Miért nem kopogtattál mindjárt Boross Péternél, vagy a magyar parlament bármelyik tagjánál? Abba a korba léptél, amikor illenék némi átlátással bírnod a dolgok felett, és még mindig a felsoroltakban bízol? Ők majd akkor lépnek színre, ha meghaltál. Sajnálkoznak rajtad, hivatkoznak rád és a legjobb barátjuknak neveznek, csak bújj már a föld alá, ne legyél az útjukba! (Érdemes átlapozni a Petri-emlékkötetet, tanulságos.)

Segíteni mivel sem tudok. Legföljebb a 12. pontban egy kis, fentebb vázolt kritikával, amin józan ésszel majd háborogsz: ahelyett, hogy táplálnám, minek veszem el a kedved? Pedig éppen ellenkezőleg, a csoda eshetőségére hívnám föl szíves figyelmedet! Néhány napja 13 éves autónk lefulladt az esőben. Ott álltunk a Szentendrei út közepén, várva, hogy melyik pillanatban csapódik belénk egy mögöttünk repesztő. És akkor föltűnt három fiatalember, aki odafutott hozzánk és bőrig ázva segített eltolni minket a parkolóba. Én meg annyira kifulladtam közben, hogy váratlan segítségüket illő módon megköszönni sem tudtam. Ilyesmi néha előfordul, ha nem is túl gyakran.

Három fiatalember helyett egy vénember üdvözöl

Budapesten, 2009. július 10-én Sneé Péter

+

Kedves Péter!

köszönöm, hogy válaszoltál

igaz, Mártinak írtam, s az ő válasza is/jobban érdekelt volna

örülök, hogy mát nem tartasz klinikai elmebetegnek

legfeljebb naivnak, vagy álnaivnak vagy nemtudomminek

de ez már alap lehet egy párbeszédhez

aminek lehet, hogy eljön, vagy már itt is van az ideje?

vagytok néhányan, akiket nagyon tisztelek és valamennyire szeretek, s akikkel fájó módon megromlott, vagy befagyott stb. a kapcsolatom

Bokros Péter, Orosz István, Modor Ádám, Hermann Péter stb.

Bokros Petivel volt egy hidegháborússá alakuló Tisza parti szilveszterünk, de nem adtam fel

Ádámnál nemrég vettem fel a kapcsolatot - kapóra jött Mikes lányának kérése...

leveledből kitűnik, hogy mestere vagy a kegyetlen (?) iróniának és mintha - a naiv idealizmustól való félelmedben - kissé cinikussá is váltál volna...

kellenek nekem is a kijózanító pofonok, megszégyenülések stb., csak jó mellette érezni az együttérző segíteniakarást is

mintha Te is már az én nekrológomat írnád inkább, ahogy Tituszról annak idején írtál valami ilyesfélét- de sok együttérzést akkor sem tapasztaltam, csak kioktatást...

kicsit hamar, nem is Neked írt levelem kézhezvétele pillanatában eldöntötted, hogy semmivel sem tudsz segíteni - de alkalom volt ez arra, hogy "villoghass" ember- és helyzetismeretből...

lehet, hogy Neked nagyobb segítségre van szükséged?

elnézést kérek, ha olykor bántó lehet, ahogy fogalmaztam,

s ismétlem: örülök a kapcsolatfelvételnek - már ezért is megérte…

p.s.:

De amíg azt hiszed, hogy

dobog valahol egy szív, mely érted dobog,

bocsáss meg az embereknek.

Egy emberi szív, mely önzetlenül érez irányodban,

elég, hogy megbocsáss mindazoknak,

kiknek önző és komisz szívét megismerted:

elég, hogy megbocsáss az emberek összességének.

Nem kell sok, hogy

a reménytelenség közepette megengeszteljenek.

Egy ember is elég.

nem igaz, hogy nem találkoztál ezzel az emberrel.

Csak éppen ideges voltál, vagy türelmetlen és mohó, s odább mentél.

Mert ember vagy, s mert ilyen az emberi szív.

Márai Sándor: A szívről

+

Kedves Jenő!

Levelemet Neked szántam, személy szerint, és nem a bizonyára széles olvasóközönségnek, de ha Te ennyire exhibicionista lettél, semmi kifogásom a nyilvánosságra hozatala ellen. Némileg ugyan félreolvastad – akar a nyavalya kioktatni, villogni sem szokásom, az általad kívánatosnak ítélt segítési formák közül pedig mindössze a számomra egyedül lehetségest választottam, a kritikát stb. -, de amint kieresztünk valamit a markunkból, önálló életre kel és a félreértések korrigálása többé már nem áll módunkban.

Záró megjegyzésedet föl nem foghatom. Címemet és telefonszámomat már huszonhárom éve ismerted. Miért örülsz akkor úgy a „kapcsolatfelvételnek”, eddig talán nem nyílt rá alkalmad?

Péter

*

Hódmezővásárhely

11 hónapig sorkatonai szolgálat

Sok nap a fogdában, elmaradt hadbíróság

*

Lógni és korrumpálni

Bevett szokásom lett bliccelni,

És ha lehet, sofőrrel, kalauzzal megalkudni

(Tóth Árpád: fénytelen harcokban elkopni…)

*

Voltam kisdobos, úttörő (aktív őrsvezető)

KISZ-tag (Kommunista Ifjúsági Szövetség)

cégéres ellenzéki, a Republikánus Kör alapítója,

és egy ideig még - a Magyar Október - Párt tagja is

*

Középiskolai osztálynapló

Nagy „F” betű a nevem mellett

*

Az egyetlen gimnazista,

akit „osztályfőnöke” nem javasolt továbbtanulásra

Egy srác, akit felvettek a magyar-filozófia szakra,

mégpedig az ELTE BTK-n, ahova nehéz volt bekerülni

*

Tornából felmentve

És azután élsportoló tornász

*

Studium Generale

Anno: a teológiát kivéve minden alapismeret

1968 után: egyetemi előkészítő hátrányos diákoknak

*

Mi legyen a család legkisebb gyerekéből?

Hát legyen katonatiszt – az bentlakásos iskola

(és a helyszínen megkérdeztük: lehet filozófálni…)

Anyám készült a nagybeteg szerepre,

Azt szerette volna, ha orvos lesz legkisebb fiából

*

Ha éhen halsz,

A kutya se törődik veled,

Ha kirabolsz/megölsz valakit,

Akkor évekig teljes ellátás és koszt

(csak sok az új kemény tilalom és előírás…)

*

Mennyi ma egy gombóc fagyi?

Nyáron egy akcióban megengedtük ezt a luxust

(Ez volt az üzemanyag/dopping a bringázáshoz)

*

Édes élet:

Jaj de jó a habos sütemény…

(Kiss Manyi dala)

Jaj de jó a habos sütemény
mogyoró van az ő tetején
ilyet én nem kapok, s ha ezért zokogok
tudom sajnálnak az angyalok
nekem nincs apukám, anyukám
csak egy fél kifli az uzsonnám
s közben jó édes krém illata száll felém
jaj de jó a habos sütemény.

Én itt megkérem a nénit,
megkérem a bácsit a kicsit kíváncsit
hogyan él a Babszika az árva lány figyeljenek jól reám
panaszaim előadom én.
Kérem nekem nincsen pénzem, moziba sem járok
mint a többi lányok
és ha nekik a kezükben torta van, azért sírom el magam
mivel ahhoz sose jutok én.

Jaj de jó a habos sütemény
mogyoró van az ő tetején
ilyet én nem kapok, s ha ezért zokogok
tudom sajnálnak az angyalok
nekem nincs apukám, anyukám
csak egy fél kifli az uzsonnám
s közben jó édes krém illata száll felém
jaj de jó a habos sütemény.

Édes lehet az a krémes
mit a lányok esznek, de nekem nem vesznek
ezért hogyha álmodik a Babszika
egy szín arany taxiba
beleül és a mennyekbe száll.

Ott a mennyországi boltban
van sok ezer torta, s nem kell állni sorba
és süteményt csak annak szabad ennie
akinek nincs senkije aki árva és egyedül áll.

Jaj de jó a habos sütemény
mogyoró van az ő tetején
ilyet én nem kapok, s ha ezért zokogok
tudom sajnálnak az angyalok
nekem nincs apukám, anyukám
csak egy fél kifli az uzsonnám
s közben jó édes krém illata száll felém
jaj de jó a habos sütemény.

Jaj de jó a habos sütemény
mogyoró van az ő tetején
ilyet én nem kapok, s ha ezért zokogok
tudom sajnálnak az angyalok
nekem nincs apukám, anyukám
csak egy fél kifli az uzsonnám
s közben jó édes krém illata száll felém
jaj de jó a habos sütemény.

https://www.youtube.com/watch?v=BEBPsELevwk

*

A szám

elég nagy,

sokszor szabad,

és nagyon édes

*

RÉGI BEUGRATÓS MONDÁSOK

- Mit lesel? Egyet fingok elesel.

- Egy cseh meg öt cseh az mennyi?

- Hat!

- Hülye, az kettő! Egy cseh meg öccse!

- Mondjak egy viccet?

Kiáll a slicced!

- Mondjak egy mesét?

Kiáll a veséd!

- Mondd "fordítva"!

Fordítva.

Nyald a seggem ordítva!!

- Mondd "gólya"!

Gólya.

Anyád bugyogója!!

- Milyen SZOT üdülők vannak?

Duna SZOT, Tisza SZOT, Rába Szot...

- Tízhatod meg tízhatod mennyi?

Húszhatod.

Húzhatom? Te mondtad!!!

*

VERSES MONDÓKÁK

- Katona bácsi haptákba' bekakilt a nadrágba.

Katona néni mossa ki!Hű de büdös dobja ki!

- Esik a hó, szarik a ló, felszedi a Télapó.

- Petőfi Sándor gatyába' táncol,

Felesége bugyiba', úgy mennek a moziba.

- Vak Pali, vak Pali mindent lát,

Szemüvegen át, maci valagát.

- Bölcs Salamon monda vala,

hangos fingnak nincsen szaga,

De amelyik sunyi lapos,

annak szaga borzalmatos.

- Bal jobb, bal jobb mennek a majmok.

Kertek alatt megállnak, téged nyakon pisálnak.

- Digi dagi daganat kergeti a halakat,

Megfogott egy feketét, kirágták a fenekét...

- Híd alatt mosnak, téged nyakon fosnak.

- Híd alatt sikálnak, téged nyakon pisálnak.

- Bá buci bá, bujj az ágy alá,

Ott sokan laknak, téged nyakon csapnak.

- Halló, halló figyelem, aki rossz lesz megverem!

- Egyszer jártam nálatok, leszakadt az ágyatok!

- Cserebere fogadom, többet vissza nem adom!

*

EGYÉB:

- Abcug fundaluk fundakávé kamanduk, abcuga fundaluka, fundakávé kamanduka stop!

- Ön dön dénusz, szóraka ténusz, szóraka tikitaka...

- Tónalud átusz, visszausz meg átusz...

- Bácsi, maga nem mohácsi?

- Néni, maga nem vidéki?

- Aki mondja másra, az mondja magára!

*

Kedves barátaim, ismerőseim!

Az utóbbi néhány évben olyan sok időt elvett tőlem a számítógép kezelése, hasznosnak hitt tartalmánat böngészése, hgy el kellett döntenem mt kezdjek az időmmel. Keveset olvasok, beszélgetek, várom a hírt, az üzenetet és kezdem elhinni, hogy felgyorsult a világ. Pedig az ugyanolyan lassan jár, mint eddig, csak az idenézz-odanézz figyelemelterelés szükítette le a

világot, hogy faltól-falig dobált.

Ezen változtattam és a facebook nevű szellemi agypántot elvetettem. Szeretnék ismét papírra írni levelet, borítékolnám s várnám a választ. Természetesen marad még a személyi számítógép adta lehetőségek közül néhány, amiről gyermekkorunkban még nem is álmodoztunk, de majd azokkal is megbírkózom és az időt visszaengedem az életembe.

Ismét olvasok, ahelyett, hogy lesném hányan lájkolták a híreimet, ki mit gondolt a politikusokról, tetteikről, miközben szelektív gondolkodást erőltetnek magukra hirtelen tett elhatározásaik segítségével. Szerveződni, szervezkedni eddig csak azoknak sikerült, akik többé-kevésbé ismerték egymást. Ma már ismeretlenek buzdítják egymást, vagy szakítanak megszokásaikkal elektronikus üzeneteikkel. Felületes, felelőtlen, figyelmetlen kapcsolatok szervezik tömeggé az embereket. Én ebből szeretnék kimaradni.

Tehát egyenlőre marad a honlapom, ahol hirdethetem programjaimat, amit bárki meglátogathat, ha arra jár. Marad a levelezés, amely csak grafikát, plakátot, kottákat, verseket és egyébb irodalmi alkotást hord. Marad a telefon, ha hirtelen, vagy épp sürgősen kell valamit elmondani. És a posta szép lassan családtagként viszi-hordja leveleinket, hogy az idő ismét megkapja a neki járó tiszteletet.

Köszönöm megértő figyelmeteket

Üdvözlettel
Dinnyés József

+

Kedves Jóska!

Igen,

sok igazság van ebben,

pláne,

ha az ember nem tud mértéket tartani,

és azt sokszor nehéz,

mert túl sok a nagy kísértés...

A Facebook-ból nekem is elegem van,

még szerencse, hogy ahol elkezdtem vitatkozni,

ott a "liberálisok" hamar kizártak...

(a sas amúgy sem vadászik verébre)

Azzal a lehetőséggel viszont

jobban élhetnél,

hogy ha valahol felvétel készül

egy templomban, iskolában stb.,

azt a You Tube segítségével közkinccsé tedd...

(illetve a felvételt készítőt erre ösztökéld!)

Életművedhez

és aktivitásodhoz képest

nagyon kevés "anyag" van fent

ezen a méltán népszerű csatornán -

amit magad is letesztelhetsz,

ha beütöd a neved...

ölel:

az öreg, de nem vén Jenő...

*

Dinnyés József - Nézek és látok

Az országút városból kifutó kígyója

nekem is kínálta aranyát csillogva,
Mindenem eldobtam mikor elindultam,

még ma is lángoló kísértet az utam,
Kabátom gallérja, felhőnek gyermeke

egy magas fa tépte le az égről kedvesen,
Cipőmnek fűzőjét a réttől kértem el,

láncomat harmatcsepp ezréből fűztem fel,

Nem félek, nem élek, nem kérek,

csak nézek, mindig látom

a koszos sárból hogyan lesz pusztító tűz

Autók száguldó nyomában sietek,

porfelhőt dobnak rám, rohannak mellettem,
Néha egy magányos ember ha fel is vesz

biztató jövőjét ő is már eltette,
Rám néz, és gondolja ez is egy céltalan,

pedig még nem volt a részese napomnak,
Nem tudja, mért megyek előre rohanva ,

de ítél a másodperc részének adózva.

Nem félek, nem élek, nem kérek,

csak nézek, mindig látom

a koszos sárból hogyan lesz pusztító tűz.

Bárkitől kérdezem hová, és miért megy:

válaszuk mindig egy, miből is élne meg,
Ha életem lefutott perceit elmondom,

értetlen tekintet, bámulnak, felfogom.
Ők azok akik az utcákon sietnek,

arra hol hajolni már nem kell, mégis kell,
Ők azok az ágyukban merészek,

nekik is nagy ritkán íródnak törvények,

Nem félek, nem élek, nem kérek,

csak nézek, mindig látom

a koszos sárból hogyan lesz pusztító tűz.

https://www.youtube.com/watch?v=7ykBnpdqZJI